

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERAKLA BEKLİYORUZ,
EN ÇOK DA ONLARI!

SUCKER PUNCH

ROBERT RODRIGUEZ SUNAR

PREDATORS

ŞİMDİ BLU-RAY, DVD VE VCD'DE

tiglon

© 2010 Twentieth Century Fox Film Corporation and Dune Entertainment III LLC. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2010 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC. Tüm Hakları Saklıdır.

2010: FİLMLERLE TEMASA

GEÇEMEDİĞİMİZ YIL

NERESİNDEN BAKARSANIZ BAKIN, 2010 BOŞA KOYSANIZ DOLMAYAN, DOLUYA KOYSANIZ ALMAYAN BİR YIL OLDU. Sadece izleyiciler için değil... Fantezi bu ya, 2010'da bir film stüdyosunda patron olsaydınız, filmlerin geçen sene gişedeki seyrine bakıp kafanızı şaşkın şaşkın kaşırmaktan öteye gidemezsiniz. Manzaraya bakınca, sinemada özgün ürünlerin peşinde koşan sinemaseverler için hem umut verici hem de umut kırıcı bir yıl oldu.

Bardağın dolu tarafıyla başlayalım. Şikayet edip duruyoruz, Hollywood'daki stüdyoların nicedir yaratıcı fikirlere kapalı bir zihniyetçe yönetildiğinden... Geçen hafta Arka Pencere yazarlarına oylattığımız 2010'un En İyi 11 Filmi soruşturmasında 1 numara çıkan Christopher Nolan'ın "Başlangıç"ı (Inception) ve David Fincher'ın Akademi Ödülleri için adı sıkça telaffuz edilen "Sosyal Ağ"ı (The Social Network) vizyonu geniş yönetmenleri yabana atmak için hiçbir sebep olmadığını göstermesi bakımından günü kurtaran örnekler oldular.

Geçen hafta yayımladığımız liste üzerinde gidersek, ilk göze çarpan şey 'yabancı' filmlerin fazlalığı. 2009'dan sarkan "Ciddi Bir Adam" (A Serious Man) ve "Akli Havada'yı (Up In The Air) çıkarırsak, "Başlangıç" ve "Zindan Adası" (Shutter Island) geçen sene resmen Hollywood'a sanatsal anlamda nefes aldırması görünüyor. "Oyuncak Hikayesi 3" (Toy Story 3) ise ayrıca değerlendirilmeli.

Kafaları karıştıran esas manzara bundan sonra geliyor. Klasik yıldız sisteminin artık eskisi gibi işlemediği aşikar ama Angelina Jolie ve Johnny Depp gibi şu sıralar gezegende herkesin ayıla bayıla

takip ettiği iki ismin "Turist"i (The Tourist) böylesi bir ilgisizliğe nasıl layık görüldü, şaşırtıcı.

Bit pazarına rağbet elbette yine vardı ama orada da resim bulanıklaşıyor: "Kurt Adam" (The Wolf Man) nasıl oldu da yapımcılarına gişeyi zindan etti ve "A-Takımı" (The A-Team) ne yaptı da onca yıl sonra yeni kuşaklarla bağ kurmayı başarabildi!

Eleştirmenlerin gişeyle ters düşmesi dünyanın her yerinde yerçekimi kanunu kadar geçerli. Oradan bakınca da "Titanların Savaşı" (Clash Of The Titans) ve "Son Hava Bükücü" (The Last Airbender) eleştirmenlerin bileğini bükmüş görünüyor. Aynı şeyi Stallone'nin nostaljik aksiyonu "Cehennem Melekleri" (The Expendables) için de söyleyebiliriz.

Tabii bunun tersi de söz konusu. Türkiye vizyonu yılın son haftasına yetişen, eleştirmenlerin yüz vermediği yüksek bütçeli "Gulliver'in Gezileri" (Gulliver's Travels), gişede vara vara cüceler ülkesine varabildi. Tersten gidersek, Universal'ın özgün bir öykü barındıran animasyonu "Çılgın Hırsız" (Despicable Me), eleştirmenler kadar izleyicilerin de kalbini çalmış görünüyor.

Gelgelelim, çıkarılabilecek kimi dersler var. Rakamlar Kuzey Amerika sinemalarında kesilen bilet sayısı açısından yüzde 4'lük bir düşüşü gösteriyor. Bu bir alarm. Buna karşılık ortalama bilet geliri ise yüzde 5'lik bir artış gösteriyor. Bunun pahalı 3D gösterimlerinden kaynaklandığını söylemeye herhalde gerek yok.

Seri filmler, yeniden çevrimler ve dizi uyarlamaları hâlâ gişe listelerinin zirvelerine rahatlıkla tırmanabiliyor ama geçen sene "Avatar"ın, bu sene de "Başlangıç"ın gösterdiği açık bir şey var: Yaratıcı fikirlerin de önü alabildiğine açık.

2011'in bu fikirlerin önündeki tıkacı çıkaracak bir 'başlangıç' olmasını umalım!

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcayalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, EBRU ÇELİKTOĞ, MÜJDE İŞİL, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Eyyvah Eyvah 2, Güzel Bir Hayat Düşlerken, Hür Adam: Bediüzzaman Said Nursi, 5 No'lu Cezaevi: 1980-1984.

15 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

16 TRENDEKİ YABANCI

Geçen hafta kaybettiğimiz usta aktör Pete Postlethwaite, "Babam İçin" ve "Olağan Şüpheliler"deki rolleriyle oyunculuğunu zirveye taşıdı.

18 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Lawrence Kasdan, yönetmen olarak altına imzasını koyduğu ilk filmle tartışmasız bir 'noir' başyapıtına ulaşmıştı: Vücut Isısı.

20 ÖLÜM KARARI

Geçen hafta 2010'un en iyilerini seçip önünüze koymuştuk, bu haftaysa 2011'in en merak edilen filmlerini sayfalarımıza taşıdık.

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Vahşi Duygular, Aşkzede, Paris'te Son Konser, Nefes Nefese, Kaybetme Zamanı.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı:
Silverado, Tarafsız Bölge (No Man's Land),
Pete Postlethwaite, Angelo Badalamenti, Hanna.

EYYVAH EYVAH 2

YÖNETMEN Hakan Algül
OYUNCULAR Ata Demirer,
 Demet Akbağ, Özge Borak,
 Salih Kalyon, Tarık Ünlüoğlu,
 Tanju Tuncel, Meray Ülgen,
 Ayşe Nil Şamlıoğlu
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 111 dk.

GEÇEN YILIN REKORTMEN FİLMLERİNDEN BİRİ OLAN “EYYVAH Eyvah”ı Arka Pencere’de yine ben eleştirmiştım (sayı 18) ve o yazıda da filmin ‘dağınık’ öyküsü ve kusurlu olay örgüsü ile değil, eğlenceli karakterleriyle (aslında tipleriyle demek daha doğru) yürüyen bir film olduğuna da dikkat çekmişim.

Aradan geçen zaman içinde Türk seyircisi önüne sürülen komedi filmlerini artık seçmeye başladığını belli etti. 2010 yılında vizyon gören sırnaşık (!) komedi filmlerinin sayısındaki azalma da bunun bir göstergesi. Muhtemelen bu sayı 2011’de daha da az olacaktır. Sinemada komedi izlemek isteyen seyircinin profili de aslında artık belli: Çok kafa yormayacağı bir hikayenin içinde komik bir karaktere takılıp peşinden gitmek istiyor. Bu komik karakteri bir de sevdiği bir komedyen oynuyorsa değmeyin keyfine... Bu komedyenlerin ‘kare as’ı da belli: Cem Yılmaz, Şahan Gökçek, Ata Demirer ve Şafak Sezer.

Şafak Sezer’in rol aldığı her filmin en az 600-700 bin seyirciyi garantilemesi de anlaşılır böyle bakınca. Bu yüzden geçen yılın en kötü filmlerinden biri olan “Kutsal Damacana 2: İtmen”in 800 bin bilet satmasını bir mantiğe oturtabiliyoruz.

“Eyyvah Eyvah” da iki sevilen komedyenin; Ata Demirer’in yarattığı Trakyalı klarnetçi Hüseyin ve son dönem Türk sinemasının neredeyse tek kadın komedyeni olan Demet Akbağ’ın Firuzan tiplerleriyle ayakta duran bir komediydi. İlk yarım saatinde hikayesini bulmak konusunda epeyce bir bocalayan film sonrasında bir ‘kayıp babanın aranişı’ klişesine yaslanıp savruk yapısını sürdürüyordu. Ama komikti. Çünkü Hüseyin ve Firuzan komikti. Zaten ikinci filmde klarnetçi Hüseyin karakterinin tam tarifini yapıyor Firuzan: Trakyalı Şrek. Evet büyük cüssesiyle, kalıbına rağmen iyi yürekli oluşu ve kralın kızına (sert mizaçlı emekli komutanın kızı Müjgan) göz diken curetiyle tam da yerine oturuyor bu tanım. Ayrıca Firuzan’ın onu tarif etmek için kullandığı birkaç tamlaması daha var: ‘Köy yumurtası’ ve ‘Köy

ekmeği’! Bunlar sıcak ifadeler ve Firuzan’ın (aslında Demet Akbağ’ın) ağzında sakil durmuyorlar. Filmin aslında bütün tonu bu. En kaba espri bile sakil durmuyor. Recep İvedik tipi komediden de bu sayede ayrılıyor...

Filmlerin senaryolarını da yazan Ata Demirer bu ikinci filmle ilgili kendisiyle yapılan bir televizyon röportajında filmin bu kadar sevineceğini hiç düşünmediğini, o yüzden de bir devam filmi fikrine daha en başından sahip olmadığını samimiyetle itiraf etti. Doğrusu benim “Eyyvah Eyvah” ve Ata Demirer’e bakışımı çok şekillendiren bir dürüstlük ve samimiyet bu. İlk filmin çıkışı da bu dürüstlüktü. Küçük, eğlenceli bir komedi filmi olarak önümüze sürülen film, kusurlarıyla da bir şekilde barışıktı. İzleyicisini kandırmayan, onu salondan memnun çıkartan, samimi bulunan bir film olmuştu.

İkinci filmin düşünülmediği ilk filmde zaten belliydi. Nitekim ikinci film de ilk filmin hastalığını sürdürerek başlangıcında bir ana omurgaya bağlanmakta zorluk çekiyor.

Tam da ilk filmin bittiği yerden başlayan filmde Hüseyin ve Firuzan’ın yarım bırakılan (madem ikinci film düşünülmemiş bu da ilk filmin bir senaryo hatası sayılmaz mı?) aşk hikayesini tamamlama gayretleri var. Hüseyin’in hemşire Müjgan’a aşkını ilan etmesi ana mesele gibi sunuluyor en başta. Sonra bir rakip çıkıyor Hüseyin’in karşısına. Kasabaya yeni gelen ve oldukça sosyal, genç bir doktorla sürtüşüyor Hüseyin. Ama ana mesele bu da değil! Sonra Müjgan’ın giriyor hikayeye. Müjgan’ın subay emeklisi babası Edremit daha tanımadan Hüseyin’i sevmiyor. Yani düğümü atan mevzu Hüseyin’in Müjgan’ın babasını tavlama gayreti. Ama açıkçası Hüseyin’in bu konuda pek de bir şey yaptığı söylenemez film boyunca. Zoraki bir kaçırılma-kurtarma vakası finale yükleniyor olsa da Müjgan’ın babası bundan pek de etkilenmiyor... O zaman biz bu son derece eklektik ve yama gibi duran kaçak mültecilerle ilgili finali niye izledik?

Yani “Eyyvah Eyvah 2” ilkinden daha savruk bir senaryoyla çıkmış karşımıza. Ata Demirer’in de

İkinci filmde Hüseyin karakterinin tam tarifini yapıyor Firuzan: Trakyalı Şrek. İri cüssesine rağmen iyi yürekli oluşu ve kralın kızına göz diken curetiyle tam da yerine oturuyor bu tanım.

Bu serinin bir filmi daha taşıyacak malzemesi var mıdır? Aslında yoktur ama burası Türkiye, olmasa da yapılır, hatta üçüncü defa da üç milyon seyirci izler.

itiraf ettiği gibi ön hazırlığı yapılmayan, üzerinde düşünülmemiş bir yapıda yine karakterlere ve onların espri kabiliyetlerine güvenilmiş. İlk film tutunca alalecele ikinci film için de malzeme toplanmaya çalışılmış, hatta filmin çekildiği Geyikli'de halka şehir merkezinden bile anonsla duyuru yapıp 'komik hikaye'lerini paylaşmaları istenmiş. Demirer'in kendisi bile senaryoyu orada burada yazdığını itiraf ettiğine göre filmin artık bu kusuru üzerine daha fazla gitmeye de pek gerek kalmıyor. Bundan sonrası alan razı satan razı konusuna giriyor daha çok.

Açıkçası kimse de "Eyyvah Eyvah 2"den 'Karabacak Kadriye' gibi isimleri olan sempatik taşralı kişilerin yerel ağızla yaptıkları şirinlikler, ilk filmde zaten pek de derin olmayan kişilikleriyle karşımıza çıkan Hüseyin ve Firuzan'dan yeni komiklikler dışında bir şey de beklemiyor. Bu

yüzden serinin ikinci filmi de ilki kadar sevillecek ve seyircisini memnun eden bir film olacaktır. Ama bu serinin bir filmi daha taşıyacak malzemesi var mıdır? Aslında yoktur ama burası Türkiye, olmasa da yapılır, hatta üçüncü defa da iki buçuk, üç milyon seyirci toplan.

Son bir nokta; filmin tanıtımlarında etkin olarak kullanılan ve filmin ön jeneriğinde de çalan "Kara çalı gibi girdin aramıza / Al kızını, koy çuvala / Salla salla vur duvara" gibi nazik (!) sözlerden oluşan halk türküsünün böyle pek de neşeli bir malzeme olarak sunulması bir tek beni mi çok rahatsız etti işte onu da bilemedim... 📺

Genelde tüm oyuncular iyi ama Demirer ve Akbağ yine filmi tamamen taşıyan performanslar gösteriyorlar...

İlk filmde Hüseyin'in bulmak için yırtındığı babası ikinci filmde figüran gibi ve bir türlü hikayede yerini bulamıyor.

GÜZEL BİR HAYAT DÜŞLERKEN

BOSNA HERSEK DOĞUMLU YÖNETMEN DANIS TANOVIC, 1990'LARIN BAŞINDA, Yugoslavya'nın zorlu parçalanma sürecine birebir şahit olan bir isim.

Sinema eğitimi iç savaş yüzünden yarım kalan, ama eline silah yerine kamera almayı tercih eden Tanovic, Bosna kuşatıldığında ordunun filmini çeken bir grup sinema öğrencisinin içinde bulmuş kendini. Belçika'da sinema öğrenimini bitirdikten sonra birkaç belgeselin ardından ilk uzun metrajı "Tarafsız Bölge" (No Man's Land) ile 2002 yılında 'en iyi yabancı dilde film' Oscar'ını kazanan Tanovic, Yugoslavya iç savaşına ilk elden şahit olan bir sinemacı.

İlk uzun metrajı "Tarafsız Bölge"de savaşın anlamsızlığına bir Sırp ve bir Boşnağın içine düştüğü tehlikeli açmazla dikkatleri çekmişti. Şimdilerde politikaya atılmak ve bir parti kurmak niyetinde. Amacı, ülkesini bölen milliyetçilere karşı sağlam bir duruş sergilemek olan Tanovic, Belçikalı eşi ve dört çocuğuyla yaşadığı Bosna'da, 20 yıl önceki etnik kimlikler üzerinden yapılan siyasetin gündelik hayattaki etkilerinden şikayetçi. Daha ilkokul çağındaki çocuklara okullarda yapılan etnik ayrımcılıktan ve ülke yönetimiyle iç içe geçmiş mafya ilişkilerinden son derece rahatsız.

Son filmi "Güzel Bir Hayat Düşlerken", Hırvatistan'ın Yugoslavya'dan ayrılıp Sırplarla ilk çatışmalara giriştikleri iç savaşın başlangıcında geçiyor. Komünizmden bir hayli çekmiş olan Divko (Miki Manojlovic) Almanya'dan bir dolu para, Mercedes ve de gencecik bir sevgiliyle 20 yıl sonra kasabasına geri dönüyor. (Hiç de yabancı gelmedi, değil mi?) Amacı, yıllar önce terk ettiği eşini ve oğlunu kendi baba evinden atmak ve yeni bir hayata yeni bir kadınla başlamak. Bir de daha sonra kaybolan ve şansının terse dönmesine neden olan kara kedisi var. Karısı Lucija (Mira Furlan) ve oğlu Martin (Boris Ler) berbat bir evde yaşamlarını sürdürmek zorunda kalıyor Divko yüzünden.

Martin'in tek tutkusu, evin çatı katında kurmuş olduğu telsiz sistemi. (İnternetin, cep

telefonlarının olmadığı bir dünya mümkündü, evet!) Telsiz ile ABD'ye ulaşabilen (bu çok müthiş bir olay!) Martin, evden kovulunca çatıdan girip çıkarak bu tutkusunu tatmin etmeye çalışırken, ister istemez babasıyla ve onun genç sevgilisiyle iletişime geçiyor.

Tanovic, film boyunca, her etnik kimliğe karşı eşit uzaklıkta olduğunun altını özellikle çiziyor. Belli bir yargıyla bakmamaya çalıştığı açık. Adeta Orhan Gencebay'ın şarkısındaki gibi "Bence sen de haklısın!" diyor her kesime. Bosna Hersek doğumlu bir yönetmen olarak, bu tarafsız ve temkinli tavırla ilgili en dikkat çekici örnek, eski komünist valinin serzenişlerinde yatıyor. Komünizmin şimdilerde tu kaka edilmesine güzel bir cevap ve karşı duruş bu aslında.

Öte yandan, vali kapısının önünde saldırıya uğrayıp çareyi eşiyle kaçmakta bulduğunda, yolda Martin ile karşılaşp vedalaşılıyor. Ama arabası o kadar eski ve köhne ki stop ediyor; ittire kaktıra tekrar harekete geçiyor. Yönetmen Tanovic'in eski komünist sisteme nasıl baktığına da bir örnek tabii bu.

Yiğidi öldürüp hakkını yememek derdine düşmüş olduğu görülen Tanovic, filmi zenginleştirmek adına Divko'nun genç sevgilisi Azra (Jelena Stupljanin) ile oğlu Martin arasına bir aşk ilişkisi yerleştiriyor bu arada. Belki de böylece Martin'in babasına karşı Ödipal bir zafer kazanmasını sağlıyor. Divko'nun filmin başındaki görgüsüzlük, kaba, maço ve kötü kalpli kişiliği ise, Azra'yı kaybedip savaşın kendini iyice hissettirmesiyle tamamen tersi bir kişiliğe dönüşüyor. Bu değişim de nedense ikna edici değil ve yapay geliyor.

Tanovic, sanki filmde birçok şey söylemek istiyor ama bunlar fazla temkinli ve ölçülü olma kaygısından dolayı havada kalıyor, yerini bulamıyor. 📺

1980'lerden beri Yugoslav sinemasının yüzü olarak hatırladığımız Miki Manojlovic, Divko rolünde gene çok iyi.

Bu kadar tarafsızlık da sinir bozucu mu ne?!

ORİJİNAL ADI Cirkus Columbia
YÖNETMEN Danis Tanovic
OYUNCULAR Miki Manojlovic, Mira Furlan, Boris Ler, Jelena Stupljanin
YAPIM 2010 Bosna-Hersek-Fransa-İngiltere-Almanya-Slovenya-Belçika-Sırbistan
SÜRE 113 dk.

Tanovic, sanki filmde birçok şey söylemek istiyor ama bunlar fazla temkinli ve ölçülü olma kaygısından dolayı havada kalıyor.

HÜR ADAM: BEDİÜZZAMAN SAİD NURSI

HANGİ TARAFTAN BAKILIRSA BAKILSIN TARTIŞMALI VE 'SAKINCALI' BİR KİŞİLİK... Cumhuriyetçi/laik cepheden görüntüsü tarikatçı, bağnaz, şeriatçı; Türk milliyetçiliğinin gözünde dışlanmış bir Kürt; köktendinciler açısından fazlasıyla bilim yanlısı hatta Batıcı; günümüzün Batı gözlüğüyle bakıldığında ise ılımlı, makul, ilim irfan sahibi bir Müslüman...

Ölümünden 50 yıl sonra beyazperdeye taşınan Said Nursi'nin hayatını 'yeşil' cepheden izliyoruz. Genel olarak biyografik yapımlarda başkahramanın adı tercih edilir. Yönetmen ve senarist Mehmet Tanrısever ise "Hür Adam" ismini tercih etmiş. Bu durum, Mustafa Akad'ın "Çağrı" sına (The Message) öykünme gibi duruyor. Hz. Muhammed'in ismini vermek yerine onun dinî görevini ve amacını simgeleyen o isim gibi Said Nursi filminin adı da kahramanının yaşam hedefini ve yıllara yayılan hapis hayatını sembolize ediyor. Filmde, ismen Nursi'nin 'adam'lığı vurgulansa da onu peygamberleştirme çabası (mucize yaratmışçasına ağaç tepesinde gösterildiği sahneler mevcut) hayli belirgin.

Mehmet Tanrısever söyleşilerinde "Hür Adam"ın ilk versiyonunun çok daha uzun olduğunu ama gösterim saatleri düşünülerek bunun 160 dakikaya düşürüldüğünü söylemişti. "Hür Adam"ın süresi iki açıdan da filmin en büyük handikabı. Kısaltılmış halî bile dikkat dağıtacak kadar uzun. Özellikle dinî filmlerde 'ne kadar uzun, o kadar iyi' mantığından vazgeçilemiyor nedense. 3 saate yakın "Kelebek" filmini hatırlayın... İyi kötü konu bütünlüğü olan "Kelebek"ın aksine "Hür Adam"ın her haliyle kesildiği belli olan, oradan oraya atlayan hikaye örgüsü 'kes, yapıştır' hissiyatına mahkum ediyor seyirciyi. Çocukluğuyla başlayan filmde şak diye savaş yıllarına gidiyoruz örneğin. Ya da içeride zehirlendikten sonra yine şak diye hapisten çıktığını görüyoruz. Hayatını delik deşik vermektense belli bir zamana, mesela sadece Atatürk dönemine odaklanılsaymış... Böylece filmin en iddialı sahnesi (Said Nursi ile Atatürk'ün

karşı karşıya geldiği sahne) de harcanıp gitmez, amaçlanandan çok daha hızlı ve daha az hatayla hedefine ulaşmış. Burada o 'hedef'in de altını çizmek gerekiyor. Atatürk filmin sadece bir sahnesinde görünüyor ama gıyabında söylenenler yenilir yutulur cinsten değil! Kerameti kendinden menkul, hangi makamda ne sıfatta bulundukları belirsiz bir grup Türkiye'yi idare ediyor. Düşman olarak gördükleri tek güç Said Nursi; Atatürk ya da yöneticiler değil. O Nursi ki, Atatürk 'dinin kıyafet ve içkiyle ilgili hükümlerini biraz hafifletelim' dediğinde kapıyı çarpıp çıkan kişi... Filme göre Atatürk, Batı'nın güdümünde bir piyon... Osmanlı zamanında Ruslara karşı savaşan Nursi'nin Kurtuluş Savaşı'nda neden yer almadığının açıklaması da bu... Yani filme göre Said Nursi, Atatürk'e karşı durma cesareti göstermiş, dış mihraklara karşı düşünceleriyle savaşmış, sadece dini değil milli bir kahraman...

Said Nursi'nin yaşamı kadar ölümü ve sonrası da çok tartışmalı... 60 darbesinden kısa bir süre önce vefat eden Nursi'nin cenazesi, defnedildiği Urfa'dan, darbecilerin kararıyla çıkarılmış ve bilinmeyen bir yere nakledilmişti. Çilelerle dolu hayatını anlatmaya çabalayan filmde bu olayın zikredilmemesi bile çok büyük bir eksiklik.

Mehmet Tanrısever için ise ayrı bir parantez açmalı. "Minyeli Abdullah"ın yapımcısı olarak tanınan Tanrısever, yönettiği ilk film "Sürgün"de de bir nevi modern zaman Nursi'sinin hayatından bir kesit anlatmıştı. Filmdeki molların isyan olarak sarığını ve cüppesini kuşanması ile "Hür Adam"da Said Nursi'nin 'bu sarık bu kelle ile birlikte çıkar' lafı, bir kesimin 'kıyafet' özlemini haklı çıkarmaya çalıyor. Tanrısever'in filmde beyaz takım elbisesiyle kendine bir rol biçmesi ise hayli ironik! Sinemasal tüm eksiklerine, 'ham' ve sığ anlatımına rağmen "Hür Adam", en azından polemik yaratma amacına ulaşacak görünüyor.

Mürşit Ağa Bağ'ın performansı kadar Said Nursi'ye benzerliği de dikkat çekici.

Elde böylesine zengin bir kaynak varken tam teşekküllü biyografik bir yapımdan söz etmek mümkün değil.

YÖNETMEN Mehmet Tanrısever
UYUNCULAR Mürşit Ağa Bağ, Tarık Tanrısever, Engin Yüksel, Ahmet Yenilmez
YAPIM Türkiye 2010
SÜRE 163 dk.

Sinemasal tüm eksiklerine, 'ham' ve sığ anlatımına rağmen en azından polemik yaratma amacına ulaşacak gibi görünüyor.

5 NO'LU CEZAEVİ 1980-1984

YÖNETMEN Çayan Demirel
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 101 dk.

TÜRKİYE KAMUOYU, DİYARBAKIR CEZAEVİ'NDE 1980-1984 YILLARI arasında yaşanan vahşeti, ilk kez geniş ve ayrıntılı biçimde 12 Temmuz 1987 tarihli 2000'e Doğru dergisi sayesinde duydu. Derginin kapak sloganı "Diyarbakır Cezaevi'nde Allah Yok!" şeklindeydi. Çünkü, cezaevinin, sonradan İstanbul'da bir belediye otobüsünde eşinin yanında vurularak öldürülen komutanı Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım, "Burada Allah yok... Bu cezaevinde Allah benim!" diyordu.

Söz konusu yıllarda Diyarbakır 5 Nolu Cezaevi'nde tutuklu ve hükümlü olarak bulunanların tanıklıkları, tek kelimeyle dehşet verici; kadın-erkek tutuklulara yapılan sistemli eziyet, baskı, aşağılama ve işkence, akla doğrudan doğruya Pasolini'nin "Salo Ya Da Sodom'un 120 Günü"nü (Salò O Le 120 Giornate Di Sodom) getirecek nitelikteydi.

2007'de yaptığı Dersim 1938 üzerine yaptığı belgeselle adını duyuran Çayan Demirel'in, 2009 tarihli çalışması "5 Nolu Cezaevi", söz konusu gerçekliği, yalın, etkili bir dille yeniden ülke

gündemine sokan bir film. Öyle ki sonuç, yönetmenin irade ve niyetinden tamamen bağımsız olarak, neredeyse 'istismar sineması'nın sınırlarına varmış durumda! Anlatılanlar, daha doğrusu günümüz seyircisinin 'algılayabildikleri', zor tahammül edilebilir cinsten. Altın Portakal ve SİYAD ödülleri birincilikler kazanan filmin alabildiğine sert bir 'belge' değeri taşıdığına da kuşku yok.

Ama öte yandan değinilmesi gereken başka noktalar da var... Diyarbakır Cezaevi gerçeğini dile getirmek, 1987'de ciddi bir cesaret ve sağlam bir bilinç gerektiriyordu. 2009'da ve özellikle referandum sürecinde ise her şey iktidar partisinin 'istismar ettiği' bir olaydan ibaret kaldı! Yönetmenin buna (en azından Nevzat Çelik'inkine benzer) herhangi bir tepki göstermemesi de işin rengini fazlasıyla değiştirmiş oldu. [1]

Belgeselin açılış bölümü, görsel ve duygusal açıdan hayli etkileyici.

AKP'nin sözde '12 Eylül karşıtlığı'na malzeme yapılmış olması, değerini düşürdü.

Sonuç, yönetmenin iradesinden bağımsız olarak, 'istismar sineması'nın sınırlarına varmış durumda!

5 NO'LU CEZAEVİ 1980-1984

EYYVAH EYVAH 2

GÜZEL BİR HAYAT DÜŞLERKEN

HÜR ADAM: BEDİÜZZAMAN SAİD NURSI

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
5 NO'LU CEZAEVİ 1980-1984			★★★			★★★	
EYYVAH EYVAH 2					★★	★★	
GÜZEL BİR HAYAT DÜŞLERKEN						★★★	
HÜR ADAM: BEDİÜZZAMAN SAİD NURSI							
ASLI GİBİDİR						★★★★★	★★★★★
ATEŞLE OYNAYAN KIZ	★★★	★★★★★		★★★★★	★★	★★	★★
BAŞIMIZA GELENLER!						★★	★★★
ÇAKAL	★★★		★★★		★★★	★★★	★★★
ÇAKALLARLA DANS			★				
ÇAPKIN	★			★★			
GULLİVER'İN GEZİLERİ					★★★	★★★	
HAYDE BRE			★		★★		★★
HİRSIZLAR ŞEHİRİ	★★★	☆☆☆☆☆		★★★★★	★★	★★★	★★★
KARANLIK CENNET					★★		
KARANLIK DENİZ					★	★	
KARMAKARIŞIK					★★★★★	★★★	
KUKURİKU: KADIN KRALLIĞI			★				
MEMLEKET MESELESİ						★	
SULTANIN SIRRI			★		★		
ŞENLİKNAME: BİR İSTANBUL MASALI						★	
ZOR BABA 3					★★	★★	
AŞKZEDE				★★★	★★★	★★	★★★
NEFES NEFESE					★★★	★★★	
KAYBETME ZAMANI			★★				★★
VAHŞİ DUYGULAR	★★★★★	★★★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆	★★★★★	★★★★★	★★★★★

GÜLE GÜLE KOCA PETE

"Babam İçin"le (In The Name Of The Father) tüm dünyaca tanındı, Oscar'a aday oldu ama benim için Koca Pete, her şeyden önce "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects) ve gizemli Keyser Soze'nin adamı Kobayashi demekti.

SEYREDENLER MUTLAKA ANIMSAYACAKTIR; "HIRSIZLAR ŞEHİRİ" (THE TOWN) FİLMİNDE BEN AFFLECK'İN CANLANDIRDIĞI DOUG MacRay, nihai hesaplaşmanın hemen öncesinde Çiçekçi Fergie'yi, yani Pete Postlethwaite'i şöyle tehdit ediyordu: "Bitişe yakın yaşlı bir adamsın. Hiç değilse arkanda saygın kalsın!"

Filmi seyrettikten sonra birkaç gün geçmişti ki Pete Postlethwaite'in ölüm haberi geldi. Sanatçı, gerçekten de 'bitişe yakın'mış demek ki. Hastalığından haberdar değildim. 1946 doğumlu olduğunu öğrendiğimde de biraz şaşırdım; her nedense çok daha yaşlı zannediyordum, öyle gösteriyordu çünkü.

'Bitiş çizgisi'ni hayli erken geçen bu ilginç oyuncunun, ardında çok saygın bir filmografi, parlak bir kariyer bıraktığına ise hiç kuşku yok. Steven Spielberg tarafından 'dünyanın en iyi oyuncusu' ilan edilmek, herkese nasip olacak şey değil. Kaldı ki "Hırsızlar Şehri"ndeki fazla uzun olmayan ama çok etkileyici rolü bile bu 'koca adam'ın ne derece ayrıksı bir oyuncu olduğunu göstermeye yetiyor da artıyor bile. Çetenin ardındaki gerçek beyin ve kötü mü kötü adam rolünde sergilediği performans ve kurşunu yedikten sonra yere yavaş yavaş yığılışı, son nefesini veriş anları unutulacak gibi değil.

Sinema tarihinde öyle oyuncular vardır ki hiçbir zaman 'star' muamelesi görmezler, zaten değildirlir de... Hayli saçma biçimde kısaca 'yardımcı oyuncu' ya da daha da saçma bir tanımlamayla 'karakter oyuncusu' olarak anılırlar ama çoğu zaman filmin genelinde öyle bir iz bırakır, öyle bir 'rol çalma' gerçekleştirirler ki pek çok 'star'dan daha fazla sevilir ve daha 'akılda kalıcı' olurlar. İşte Koca Pete böyle bir oyuncuydu.

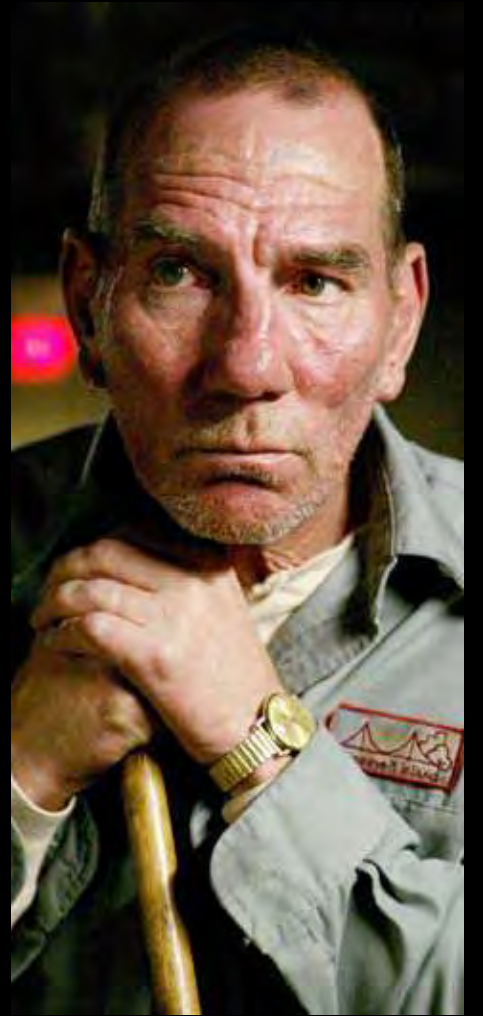
Oyunculuk yaşamına 1975'te başladığı düşünülürse, pek çok sinemasever gibi ben de İngiliz sanatçıyı hayli geç keşfettiğimi söyleyebilirim. 1993 tarihli "Babam İçin" (In

The Name Of The Father), kuşkusuz ki tüm dünya tarafından tanınmasını sağladı, Oscar adaylığı getirdi ama benim için Koca Pete, her şeyden önce iki yıl sonraki "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects) ve gizemli Keyser Soze'nin adamı Kobayashi demekti. O muazzam 'şüpheliler' kadrosu içinde sivrilip, perdede her görüldüğünde farklı tedirginlik titreşimleri yayabilmek, çok az oyuncunun başaraabileceği bir şeydi ve Koca Pete, o enteresan yüz ifadesinde neredeyse hiç değişikliğe gitmeden bunun üstesinden tereyağından kıl çeker gibi geliyordu.

Bir yıl sonra, 1996'da seyir tarihim boyunca en sevdiğim filmlerden biri olan, Mark Herman imzalı "Borunu Öttür" de (Brassed Off) seyrettim Pete Postlethwaite'i. İşsiz kalan madencilerin yaşadıklarını anlatırken Thatcher politikalarını ve "Elveda Proleterya" söylemlerini topa tutan bu enfes işçi sınıfı öyküsünde adamımız da tek kelimeyle görülmeye değirdi. Özellikle bandonun en önünde neşeyle yürürken harika bir oyunculuk sergiliyordu Postlethwaite. Ölümünün ardından kariyerine göz atan yazılarda, başrolünde alıştığımızdan epey farklı bir Postlethwaite seyrettiğimiz "Borunu Öttür"den pek söz edilmemesi, neresinden bakılsa garip.

Bende iz bırakan, nereden bulacaksam, bugünlerde tekrar seyretmek istediğim bir filmi daha var aktörün: "Cinayet Saati" (Crimetime). Yıllar önce, asla bir 'sinema kanalı' sayılmayacak Flash TV'de seyretmişim, George Sluizer yönetimindeki bu filmi. Başroller, Stephen Baldwin'le birlikte Postlethwaite'indi. Başarısız bir aktörün, bir televizyon programında, seri cinayetler işleyen bir katili canlandırmaya başlamasıyla birlikte yaşadığı olayları anlatan filmin görünmeyen kozuydu Koca Pete.

Steven Spielberg'le "Amistad" ve "Jurassic Park: Kayıp Dünya" (Jurassic Park: The Lost World), Baz Luhrman'la "Romeo Ve Juliet" ve son filmlerinden biri

olan "Başlangıç" (Inception)... Şöyle bir baktım, IMDb'nin 94 filmlik (bunlara televizyon dizileri de dahil) Pete Postlethwaite listesinden 10 kadar film seyretmişim. Demek ki Pete Postlethwaite denilince, en azından benim keşfetmem gereken daha çok şey var.

Güle güle Koca Pete... Yıldızlardan iyi rol çalardın!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin! 📺

VÜCUT ISISI

O güne dek kara filmin altında gizlenmiş erotizmi kazıp çıkaran 1981 tarihli Lawrence Kasdan şaheseri "Vücut Isısı" (Body Heat), yıllardır alevi sönmeye yüz tutmuş bir janrın ateşini harlamayı başarmış bir vamp eser.

İYİ BİR KARA FİLMDE ATMOSFER ÇOĞUNLUKLA HER ŞEYİN ÜSTÜNDEDİR. HATTA DİYE BİLİRİZ Kİ, ATMOSFER BELKİ DE FİLMİN EN önemli karakteridir. "Kutsal Hazine Avcıları" (Raiders Of The Lost Ark) ve "Yıldız Savaşları: Bölüm 5 - İmparator" (Star Wars: Episode V – The Empire Strikes Back) gibi sonradan Hollywood'a yön verecek iki üstün yapımın senaryosuna imza atmış Lawrence Kasdan'ın ilk yönetmenlik denemesi "Vücut Isısı" 1981'de kara filmi, o güne dek görülmemiş dokunuşlarla zenginleştiren bir başyapıt olarak selamlanmıştı.

Film, uzaktaki bir yangını penceresinden seyreden yarı çıplak Ned Racine'le (William Hurt) tanıştırır bizi. Bu çapkın avukat mesleğinin zirvesinde sayılmasa da, yatağına attığı kadınlarla gününü gün edecek bir çekicilik barındırmaktadır. Sahildeki bir konser esnasında gözüne takılan Matty'yle (Kathleen Turner) tanıştığında yeni 'avını' da bulmuştur. Kadın olanca cazibesi ve işvesiyle Ned'i avuçlarına alır. Matty evlidir. Kocasını Edmund'dan (Richard Crenna) nefret etmekte ve onu öldürüp mirasına konmak istemektedir. Devreye Ned'in avukatlık marifetleri girer. İkisi tam teşekküllü bir 'kaza süsü verilmiş cinayet' tasarlarlar. Gelgelelim, Ned'in savcı ve polis dostları Peter (Ted Danson) ve Oscar (J. A. Preston) da bu 'şüpheli ölüm'ün izini sürmektedirler.

Kara film evreni 1940'larda altın çağını yaşadıkten sonra uzun bir süre yoğun bakıma kaldırıldı. 1970'lerde bir grup film türde adeta restorasyon yaptı. "Çin Mahallesi" (Chinatown), "Uzun Veda" (The Long Goodbye), "Çinli Bir Bahisçinin Ölümü" (The Killing Of A Chinese Bookie), "Fahişe" (Klute), "Gece

Kımıldıları" (Night Moves) öteden beri siyahın ve beyazın savaşı şeklinde biçimlenen kara film evrenini 'renklendirmekle kalmadı', janra son derece yaratıcı başka güncel ayarlar da yaptı. "Vücut Isısı", ilginç bir şekilde, yakın tarihli bu ağabeylerinden ziyade, 1940'lardaki siyah beyaz atalarını andıran bir gizem kumpası sunuyor. Hatta Kasdan öyküsünün çekirdeğini doğrudan 1944 tarihli Billy Wilder klasiği "Çifte Tazminat"tan (Double Indemnity) ödünç alıyor. Onun içini ise son derece cüretkar ve insanı terden sırlıslıkla bırakan bir erotizmle dolduruyor. "Çifte Tazminat" ve "Vücut Isısı"nı arka arkaya izlerseniz, bir başyapıttan ince öykünmelerle bir başka başyapıt nasıl çıkarılır, bunun dersini alırsınız.

Kasdan filmi adından başlayarak ağır ağır ısıtıyor. İsimdeki 'body' vücut kadar ceset sözcüğünü de karşılıyor. Ned'in çıplak vücudunun arkasından bir yangına bakarak giriyoruz öyküye. Kim bilir kimlerin o yangından rant yiyeceğinden dem vuruyor kahramanımız yatak arkadaşına. Filmdeki herkesin ter bezlerine fazla mesai yaptırın Florida'nın sıcak havası neredeyse tüm filmin atmosferine damgasını vuruyor. Nemli sıcak yüzünden kahramanlarımızı kadar bizler de hararet yapıyoruz.

Sıcak, kahramanlarımızın kaderine hükmediyor. Filmin başındaki yangından şikayet eden Ned, bu sefer tutulduğu kadın uğruna benzer bir kundaklama olayına imza atıyor. Sadece vücutlarını değil, ruhlarını da serinletmek için yaptıkları her hamle çifti ateşe atıyor. Ned'in polis dostu Oscar'ın da dediği gibi: "Havalar ısındıkça, insanlar birbirlerini öldürmeye başlıyorlar."

Kasdan'ın iflah olmaz bir klasik kara film tutkunu olduğu aşikar. Ned ve Matty'nin ilişkisi

tam da olması gerektiği gibi gelişiyor. Matty, libidosu şişkin Ned'i kısa sürede ağına düşürüyor. Kasdan belki de bugüne kadar kara filmlerde eksikliği hep hissedilen bir hamle yapıyor ve öykünün çekirdeğindeki ateşten gömleği femme fatale'ine giydiriyor. Matty'nin seksapeli sonuna kadar sıyrılıyor. Ned'le aralarındaki bağı yalnızca duygusal olarak değil, cinsel olarak da artırıyor. O yüzdendir ki, "Vücut Isısı" söz konusu olduğunda, o sıralar tanınmamış bir yüz olan Kathleen Turner'ın neredeyse filmin üstüne çıkan sesi ve yakıcılığı akla geliyor önce.

Senaryo konusundaki ustalığını ve türe hakimiyetini Kasdan en çok diyaloglarında gösteriyor. Ned ile Matty arasındaki sözcük oyunları, dokundurmalar, kinayeler iki oyuncunun dudakları arasında izleyenin kalp atışlarını hızlandıracak bir ritim yakalıyor.

"Vücut Isısı"nın en çok iltifat toplayan iki yaratıcısı bir daha bu filmdeki kadar alkışlanmadılar. Lawrence Kasdan ilk filminden sonra birkaç iyi film daha çektiyse de, giderek sineması kan kaybeden bir yönetmene dönüştü.

Sinema tarihine damga vuran bu performansı sanki Kathleen Turner'ın da laneti oldu. Hem yönetmenler hem de izleyiciler sanki onu buradaki cinsel cazibeden ayırmak istemediler. Turner da bu kadar zirveden başlamanın cezasını hiçbir zaman bir yıldız dönüşemeyerek ödedi. Gelin görün ki, vaktiyle Pauline Kael'in dediği gibi, Kathleen Turner bu filmde sanki kendisinden önceki (femme fatale canlandırmış) aktrislerin bıraktığı izleri takip ediyor. Daha da ilginç, Matty Walker da sanki kendisinden önceki femme fatale'lerin bıraktığı izleri takip edip onların düştüğü hatalardan sakınıyor. ■

2011'İN GÖZÜ KAPALI BİLET ALINACAK 11 FİLMİ

Sinema, hem en görkemli sanat dalı hem de kitlelerin en büyük eğlencesi... 2011'de devam filmleri, yeniden çevrimler ve yepyeni projelerle, müthiş bir sinema şöleni bizi bekliyor...

YENİDEN ÇEVİRİMLER VE DEVAM FİMLERİ BU YIL DA GİŞELERİ SALLAYACAK GİBİ... "ARABALAR", "SON DURAK", "KARAYİP

Korsanları", "Sherlock Holmes", "Alacakaranlık Efsanesi", "Felekten Bir Gece", "Çılgılık", "Transformers", "Harry Potter", "X-Men", "Görevimiz Tehlike" gibi gişe canavarları, devam bölümleriyle bu yıl da en çok kazananlar listesini oluşturacak. Öte yandan Peckinpah'ın "Köpekler"i, Arnold'un "Conan"ı, "Üç Silahşörler", "Footloose", "Captain America", yeniden çevrimlerin en merakla beklenenleri... Ayrıca çizgi dizi uyarlaması "Şiriner", Gus Van Sant'ın "Restless", Clint Eastwood'un "Hereafter", Joel Schumacher'ın "Trespass", Spielberg'in "War Horse" gibi yapıtları da görücüye çıkmayı bekliyor. Bizim 11'imiz ise daha öznel; hem popüler hem de önemli filmlerden oluşuyor...

1 SUCKER PUNCH

İngilizce'de, henüz kavga başlamadan atılan yumruğa verilen isim "Sucker Punch"... Nitekim film de henüz vizyona girmeden, fragmanı görenlere sağlam bir yumruk çakmış durumda. 2000'lerin yeni Spielberg'i olarak anılmayı artık hak eden, "300 Spartalı" ve "Watchmen" filmlerinin parmak ısırtan yönetmeni Zack Snyder, çok katmanlı, bol görsel efektli, izlemesi büyük zevk vadeden bir gişe canavarı yaratmış gözüküyor. Üvey babası tarafından kapatıldığı akıl hastanesinden kaçmak için paralel bir evren yaratan genç kızın kurtuluş mücadelesinde ejderhalar, mutant askerler ve eli silahlı seksi kızlar cirit atıyor. Mart 2011'de Amerika'da gösterime girecek olan "Sucker Punch", bize de muhtemelen sıcaklığına gelecek ve yılın en çok izlenen yabancı filmlerinden olacak.

2 THE ADVENTURES OF TINTIN: THE SECRET OF THE UNICORN

Hergé'nin 1929'da yarattığı ünlü çizgi roman serisi, yıllar sonra hak ettiği değerinde bir Steven Spielberg uyarlamasıyla beyazperdede. Üstelik yapımcı da Peter Jackson! Bizde ilk kez 1950'de yayımlanan, sahte yerli versiyonları bile üretilen "Tenten", birkaç kez sinemaya da uyarlanmıştı. Belçikalı bir gazeteci kimliği taşısa da daha çok maceradan maceraya koşup kötülerle savaşan Tenten'in çevresindeki karakterler de en az kendisi kadar popüler. En iyi dostu Kaptan Haddock, komik bilim adamı Profesör Turnösol, sadık köpeği Milu (eski çevirilerde Fındık veya Boncuk olarak adlandırılmıştı), sakar ikiz dedektifler Dupont ve Dupond... Performans yakalama tekniğiyle, animasyon olarak izleyeceğimiz filmde Daniel Craig de var. Vizyon tarihi ise ABD'de Aralık 2011...

2

3

4

5

3 CONTAGION

"İspiyoncu" (The Informant!) adlı filmi bizde doğrudan DVD olarak çıkan Steven Soderbergh, Ocean serisinden sonra yeniden geniş kitlelerle buluşmaya hazır. "Contagion"ın konusu tanıdık gelebilir; ölümcül bir virüs söz konusu. İnsanlığı tehdit eden bu badireyi atlatmak için de dünyanın dört bir yanından uzman doktorlar takımı bir araya geliyor, nefes nefese dakikalar başlıyor. Ama filmde asıl nefes kesen şey, öyküden ziyade sanırız oyuncu kadrosu. Bir zamanların kalabalık kadrolu felaket filmlerini hatırlatan kasta, Matt Damon, Marion Cotillard, Gwyneth Paltrow, Kate Winslet, Jude Law, Laurence Fishburne bulunuyor. Üstelik neredeyse uzansanız dokunabileceğiniz bir mesafedeler; zira Soderbergh de 3D çılgınlığına bu filmle katılmış durumda. Ekim ayına kadar sabır.

4 THOR

Shakespeare uyarlamalarının bir numaralı ismi Kenneth Branagh, elindeki devasa bütçeyle bir süper prodüksiyona imza atıyor. Mitolojide tanrıların ve insanların en güçlüsü olarak bilinen ve Odin'in oğlu olan "Thor", Marvel Comics'den yapılan uyarlamayla karşımıza geliyor. Öykünün en güzel yanı, Thor'un yaşadığı tanrılar katından aforoz edilerek günümüz dünyasına düşüyor olması. Uzaktan uzağa Kıvanç Tatlıtuğ'u çağırıştıran sarışın kas yığını Chris Hemsworth'un başrolde olduğu filmde Anthony Hopkins ve Natalie Portman da var. "Thor" aynı zamanda 3D teknolojisinin 2011'de artık piyasayı tamamen ele geçireceğinin kanıtlarından biri. Fragmandan görüldüğü kadarıyla görsel efektlerin baş döndürdüğü bu üstün-yapım, sinemalarımızı haziranda şenlendirecek.

5 TRUE GRIT

Amerikan sinemasının en orijinal işlerine imzalarını atan Joel ve Ethan Coen biraderler, kariyerlerinde "Kadın Avcıları"ndan (The Ladykillers) sonra ikinci kez bir rimeyle karşımızdalar. Bu defa John Wayne'in 1969'da oynadığı ünlü "İz Peşinde"nin (True Grit) rimeyi söz konusu. Daha doğrusu filmi değil de, ona kaynaklık eden Charles Portis'in romanını yeniden uyarlamışlar. Merakla beklenen film Amerika'da geçen ay gösterime girdi ve gayet olumlu eleştiriler aldı bile. Babası öldürülen bir kızın, yanına yaşlıca bir adamı alarak katillerin peşine düşmesini anlatan "True Grit" in yenisi, Jeff Bridges, Matt Damon, Josh Brolin gibi oyuncularıyla da heyecan yaratıyor. Coen'lerin filme neler kattığını ve "Kadın Avcıları"ndan daha iyi bir uyarlama olup olmadığını izleyince göreceğiz.

6 A DANGEROUS METHOD
İnsan psikolojisini beyazperdeye en iyi aksettiren yönetmenlerin 'baba'sı David Cronenberg, ancak kendisinin altından kalkabileceği bir dönem dramasına el atıyor. Bizleri 1. Dünya Savaşı arifesine götürerek, Sigmund Freud ve Carl Jung'un psikanalizin temellerini attıkları dönemi sinemalaştırıyor. Özellikle başyapıtı diyebileceğimiz "Ölü İkiizler"le (Dead Ringers) insanın fiziksel ve psikolojik açıdan karanlık bir tahlilini yapmış bulunan Cronenberg, bu defa Christopher Hampton'ın oyunundan yola çıkmış. Yanında ise Viggo Mortensen, Keira Knightley, Michael Fassbender ve Vincent Cassel gibi heyecan verici oyuncular var. Vizyon tarihi henüz belli değilse de sağlam bir yapıt izleyeceğimiz kesin. Zira hakkını teslim etmek gerekir ki, kimse Cronenberg gibi psiko-seksüel drama çekemez.

7 THE TREE OF LIFE
Sinemasını çok sevenler kadar, hiç hazzetmeyenlerin de olduğu Terrence Malick, yeni filmiyle 2011'e damga vurmaya hazırlanıyor. "İnce Kırmızı Hat"ın 67 yaşındaki yönetmeni Malick'in kariyerindeki beşinci film "The Tree Of Life". Şiirsel anlatımı, müthiş görüntülerle bezeli sinematografisi ve dingin atmosferiyle, tam bir Malick mücevheri olan yapıtta Brad Pitt ve Sean Penn başrollerde. Üç çocuklu bir ailenin 1950'lerde geçen öyküsünde, en büyük oğlının zaman içerisinde toplumdaki ve çevresindeki 'masumiyetin kayboluşu'na tanıklık edişini izleyeceğiz. Mayısta Amerika'da gösterime girmesi planlanan filmi kaçırmamakta fayda var. Malum, Malick 37 yılda sadece 5 film çekmiş bir 'yaşayan efsane' ve bundan sonra daha kaç filmi izleriz, meçhul...

8 SUPER 8
İşte size bu filme bilet almak için tek bir sebep; J.J. Abrams... Önce TV için tasarladığı "Alias", "Lost" gibi dizilerle tam bir 'harika çocuk' olduğunu ispatlayan, ardından adım attığı sinemada artık epeyce yıpranmış "Görevimiz Tehlike" ve "Star Trek" serilerini sihirli dokunuşlarla yeniden şaha kaldıran Abrams, ustası olduğu fantastik-bilimkurgu türündeki "Super 8"le karşımızda... Yaklaşık 50 milyon dolarlık bütçeye sahip filmin bir başka artısı da, yapımcı Steven Spielberg... Abrams'la beraber 'rüya takım' oluşturdukları kesin. Elle Fanning'in başrolde olduğu bu heyecan yüklü bilimkurgu-gerilim, uzaylı temasına nasıl yaklaşıyor henüz bilmiyoruz. Spielberg'in "Close Encounters Of The Third Kind" ve "E.T." gibi 'dost uzaylı' bakışı burada geçerli olacak mı, görmek için hazıranı bekleyeceğiz.

9

10

11

9 IMMORTALS

Hint asıllı olup Hollywood'da çalışan, görselliği kullanışı ve de anlatım tarzıyla Sergei Parajanov ya da Alejandro Jodorowsky'yi çağrıştıran Tarsem Singh, heyecanla beklenen yeni filmi "Immortals"da yine büyüdü dünyaların kapısını aralıyor. Adeta uyanıkken düş gördüren kareleriyle kendine özgü bir sinema üslubu oluşturan Tarsem, bu defa mitolojiye el atıyor ve tam da aradığı türden bir dünya yakalıyor. Yunanlı savaşçı Theseus'un tutsak titanları kurtarmak için verdiği savaşı bütün görkemiyle perdeye yansıtırken, elbette bilgisayar efektlerinden bolca yardım alıyor. Mickey Rourke'u başrolde, Kral Hyperion olarak seyredeceğimiz bu epik ve görkemli yapıtta Stephen Dorff ve John Hurt de var. Amerika'da vizyona giriş tarihi ise kasım; bize de gecikmeden gelecektir.

10 COWBOYS & ALIENS

Adını duyunca akla hemen "Vahşi Vahşi Batı" gelse de, fragmanı görünce karamsar olmamamız gerektiğini düşündüren bir western bilimkurgusu. Öyle ya, Vahşi Batı'da geçen her bilimkurgu kötü olacak diye bir kural yok! Hele ki son Bond Daniel Craig ve epeydir bilimkurguda rol almayan Harrison Ford ayrıca Sam Rockwell bir aradaysa, değmeyin keyfimize. 1873'te Arizona'ya bir uzay gemisinin gelişiyile başlayan film, Dünya'yı ele geçirmeye çalışan uzaylılarla kovboyların mücadelesi üzerine kurulu. İlk iki "Demir Adam" filminin yönetmeni Jon Favreau'nun imzasını taşıyan bu hayli gösterişli film, temmuzda görücüye çıkmaya hazırlanıyor. Şimdiden "Butch Cassidy Ve Sundance Kid, Predator'a Karşı" benzetmeleriyle karşılanıyor. Kaçırılacak gibi değil.

11 DON'T BE AFRAID OF THE DARK

"Pan'ın Labirenti" ve "Hellboy"un yönetmeni Guillermo del Toro'nun senaristliğini ve yapımcılığını üstlendiği, muhtemelen 2011'in en korkutucu filmi. Babası ve onun yeni kız arkadaşıyla, eski bir eve gelen 14 yaşındaki bir kızın, burada uğursuz varlıklarla karşılaşmasını anlatan yapıt, aslında 1973 tarihli aynı adlı TV filminin yeniden çevrimi. Başrollerde Katie Holmes ile Guy Pearce'ı izleyeceğimiz "Don't Be Afraid Of The Dark", anlık şoke edici korku efektlerine de sahip ancak asıl gücünü tekinsiz atmosferinden alıyor. Şubat ve mart gibi dünya dağıtımına girecek olan bu nefes kesici korku filminin en büyük avantajı ise 3D olarak sunulması... Yönetmense, ilk kez bu filmle reji koltuğuna oturan Troy Nixey.

VAHŞİ DUYGULAR

DAVID LYNCH'İN 'KARANLIK DUYGULAR'A HÜKMEDEN SİNEMASININ şahikalarından biri "Vahşi Duygular", bunu tartışmaya bile gerek yok.

Yönetmen, Barry Gifford'un romanından yola çıkarak hayata geçirdiği bu projesinde, tipik anlatı öğelerini kullanırken, bir yandan da yazarın dünyasındaki 'tehlikeli kadın' unsurunu geliştiren bir yapı kuruyor. Bu yapıya eşlik eden elemanlar da (özellikle de müzik) izleyici üzerinde yoğun etkiler yaratmayı başarıyor.

Bir alt tür olarak kabul edebileceğimiz 'lovers on the run' (kaçak âşıklar) formülüyle yürüyen bir hikayesi var filmin. Kahramanlarımızsa Sailor ve Lula adlarında iki genç âşık. Nicolas Cage ve Laura Dern'ün bedenlerinde kusursuzca hayat bulan bu iki karakter, birbirlerine olan sevgilerini kısıntısızca yansıtırken, bir yandan da peşlerine Sailor'ı ortadan kaldırmaları için adam salan Lula'nın 'femme fatale' annesi Marietta'nın gazabından kurtulmaya çalışıyorlar... Hikayenin görünen ve hissedilen yüzü bu. Ama her David Lynch çalışmasında olduğu gibi, bizi görünenin altını deşmeye yönelten gizemler var filmde. "İkiz Tepeler'den (Twin Peaks) "Mavi Kadife'ye (Blue Velvet) kadar uzanan yelpazede, gördüğümüz hiçbir şeyin 'doğru'yu yansıtmadığını işaret eden yönetmen, her şeyin altında bir 'kirlilik' olduğunu ve onu ancak kazıyarak görmenin mümkün olacağını söylüyordu. "Vahşi Duygular'da da bu özelliğinin altını çizmeyi ihmal etmiyor Lynch; Sailor ve Lula'nın kaçış yolculuğunun her aşamasında ikilinin karşısına çıkan karakterler, 'gizem' ve 'kuşku' yayıyorlar çevrelerine, her an tetikte olmamızı sağlıyorlar. Ve sıkça da yığınla soruyla baş başa bırakıyorlar bizleri. Bu soruların cevaplarını gıdım gıdım veren Lynch, böylece ilgiyi finale kadar ayakta tutmayı da başarıyor.

Sailor ve Lula'nın serüveni, bir yandan da iki genç karakterin kimi gerçeklerle yüzleşip bazı şeylerin farkına varmasını da sağlıyor. Sailor'ın hapisten çıkışıyla (filmin girişinde bir adamı kafasını patlatarak öldürüyor Sailor) başlayan bu yolculuk, ilk aşamalarda seks ve dans eşliğinde

eğlenceli bir kimlik kazanırken, ilerleyen günlerde karanlıklaşıyor ve ikilinin birbirleriyle ilgili gerçekleri öğrenmesiyle başka bir boyuta taşıyor. Lynch, bu rotayı takip ederken çiftin dünyasını allak bullak edecek 'insert'ler sokuyor hikayeye ve 'grotesk' karakterler galerisinden seçip aldığı tiplerle gerilimi zirveye taşıyor.

Filmin 'sağlıksız' ruh halini tetikleyen unsurların başında gelen dışavurumcu oyunculuk gösterileriyle tam bir 'deliler evi'ne çeviriyor "Vahşi Duygular"ı. Başta Diane Ladd ve Willem Dafoe olmak üzere bütün oyuncular, karakterlerini yansıtırken 'normal' olmaktan çok uzak bir yaklaşım sergiliyorlar. Bu durum, hikayenin gerçeklikten kopup başka bir aşamaya taşınmasına da vesile oluyor. Quentin Tarantino ya da Robert Rodriguez filmlerinden aşına olduğumuz kimi 'uçukluklar' da resmi tamamlıyor ve 'hastalıklı bir masal' atmosferiyle çevreleniyor bütün bir serüven. Sailor ve Lula'nın 'masal aşkı', onları mutlu sona ulaştırmasına ulaştırıyor ama o vakte kadar yaşananlarla tam bir kabusu tanıklık ediyoruz.

David Lynch'in bütün filmlerine sinen müzikal yetkinlikse ilk sahneden itibaren (burada Powermad'den "Slaughter House" eşliğinde irkiliyoruz) "Vahşi Duygular"ın taşıyıcı unsurlarından biri haline dönüşüyor. Sailor'ın 'kadın'ına söyleyeceği "Love Me Tender"ı ne zaman yorumlayacağını bekliyor, Angelo Badalamenti'nin müzik çalışmasını hayranlıkla takip ediyor, Chris Isaak'ten "Wicked Game"i gerilimi dingin bir şekilde yansıtan kilit bir sahnede dinliyorsunuz, vb... Karanlığa teslim olmuş atmosferi derinleştiren, 'gerçeküstü' işaretlemeleri destekleyen, karakterlerin ruh halini deşifre etmemizi sağlayan, tüm bunların ötesinde müziğin sinema sanatı içinde nasıl kullanılacağına dair dersler içeren bu çalışma, 'vahşi yürek'in bütün durumlarını beynimize naksetme özelliği taşıyor. 📺

Nicolas Cage, Oscar aldığı "Elveda Las Vegas" (Leaving Las Vegas) ile birlikte kariyerinin en iyi performansını sergiliyor.

Dışavurumcu oyunculuğun zaman zaman karikatür düzeyine çekilmesi, kim anlarda izleyiciyi hikayeden uzaklaştırıyor.

ORJİNAL ADI Wild At Heart

YÖNETMEN David Lynch

OYUNCULAR Nicolas Cage, Laura Dern, Willem Dafoe, Diane Ladd, J.E. Freeman, Harry Dean Stanton, Isabella Rossellini

YAPIM/SÜRE 1990 ABD, 120 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Her David Lynch çalışmasında olduğu gibi, bizi görünenin altını deşmeye yönelten gizemler var filmde.

AŞK ZEDE

ORJİNAL ADI Forgetting Sarah Marshall

YÖNETMEN Nicholas Stoller

OYUNCULAR Jason Segel, Kristen Bell,

Mila Kunis, Russell Brand, Bill Hader,

Jonah Hill, Paul Rudd

YAPIM/SÜRE 2008 ABD, 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng ve Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

Erkek bakış açısıyla ayrılık acısını komedi katarak irdeleyen film bildiğiniz romantik komedilerden değil.

ALDATILMANIN, TERK EDİLMENİN VE EN ZORU OLAN KABULLENİŞİN ÜZERİNE erkek tarafından eğilen “Aşkzede”, kötü ayrılıkların acısını komediyle ‘bal eylemeye’ çalışıyor. Bunda başarılı olmasının nedeni, büyük ihtimal samimiyetinde gizli. Filmin senaristi, aynı zamanda başrol oyuncusu olan Jason Segel. Besbelli ki çok kişisel bir öykü bu. Neredeyse biyografik olduğu su götürmüyor. Çalışma masasına oturup hayal gücüyle içinden çıkılamayacak, mutlaka deneyimlenmiş anların ve duyguların temsillerini görüyoruz filmde.

Segel’in senaryosu ve oyunculuğu, terk edilmenin üzerinden yıllar geçtikten sonra kazanılan vakar ve kendiyle dalga geçebilme hissiyle şekilleniyor. Üzerinden zaman geçen acıların küllenip toz olduğunu, ardından uçup gittiğini; yerine sadece ahmaklıkların, komik anların ve yapılan saçmalıklara gülüp geçmenin kaldığını iyi biliyor.

Bu yüzden ayrılık sahnesinde Segel’in çırılcıplak oluşundaki absürt hâl, tatil köyünde

sevgilisine bir yandan caka satmaya çalışırken bir yandan odasında yüksek sesle ağlaması veya herkesten duyduğu “Unut artık, aş bunları” öğüdünü bir türlü tutamayışı samimiyet, sempati ve gerçeklik hissi uyandırıyor. Film, sonunda konvansiyonel bir Hollywood romantik komedisi gibi başroldeki çiftine hatalarını öğretip, onları barıştırma ve ‘ailenin kutsallığını koruma’ klişesine de yüz vermiyor.

“Aşkzede” yapımcı Judd Apatow’un çevresinde şekillenen ve son beş altı yıla damgasını vuran yeni komedi stilinin de olgunlaşma çağına işaret ediyor. Yalnızca bel altı espriler, pasif agresif güldürü ve tuvalet mizahına yaslanan bir жанr değil artık bu. ‘Somut durumun somut tahlili’ne soyunan, modern erkeğin dertlerini gülmece malzemesi yapan, bunu yaparken yaşlanan ama büyüyemeyen kentli erkeklerin çelişkilerini ortaya koyan bir sinema. 📺

Kalabalık oyuncu kadrosu, filmi ortaklaşa omuzluyor. Küçük yan roller dahi anlık esprilerle güldürüye büyük katkı sağlayabiliyor.

Filmin finalindeki Dracula müzikali sahnesi, yapıtı yok yere uzattığı gibi, öykü tutarlılığına da zarar veriyor.

PARİS'TE SON KONSER

ORİJİNAL ADI Le Concert

YÖNETMEN Radu Mihaileanu

YAPIM/SÜRE 2010 Fr.-İt.-Rom.-Bel.-Rus., 119 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Filma)

1 958 BÜKREŞ DOĞUMLU, GENÇLİK yıllarının bir bölümünü Çavuşesku Romanya'sında geçirmiş olan 'Fransız yönetmen' Radu Mihaileanu'nun ilk filmi "İhanet" (Trahir), 1994'te 13. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilmişti. Romanya'da askeri darbeyle yıkılan sosyalist rejime karşı haddinden fazla nefret dolu ama sinema dili açısından çok etkileyici bir film. Yönetmenin ikinci uzun metraj çalışması "Yaşam Treni" (Train De Vie) beş yıl sonra gene festivalde karşımıza çıktı. Mihaileanu'yu izlemeyi gene festival aracılığıyla sürdürdük ve geçen yıl ticari gösterime de giren "Paris'te Son Konser"le, bir zamanların Sovyet lideri Leonid Brejnev tarafından işinden kovulan orkestra şefinin serüvenine tanık olduk.

Son yarım saati hariç, mizahi tonlamanın hayli yükseklerde gezindiği bir 'taşlama' niteliğindeki "Paris'te Son Konser", hem eski dönemi, hem de Rusya'nın yeni oligarklarını tefe koymaya çalışan bir film. Yönetmenin tipik 'abartma' huyunun zaman zaman ayyuka çıktığını söyleyebiliriz. Mihaileanu'nun finale doğru ise seyrilciyi hüzün ve gözyaşıyla sarıp sarmalamayı hedeflediğini belirtelim.

Tunca Arslan

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 47. sayımızda bulabilirsiniz.

Melanie Laurent ve Aleksey Guskov, döktürüyorlar!

Bazı espriler, oldukça banal...

NEFES NEFESE

ORİJİNAL ADI Inhale

YÖNETMEN Baltasar Kormakur

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 80 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD İngilizce ve Türkçe

ŞİRKET Kanal D Home Video

ASLINDA NE PARLAK BİR 'PLOT'A SAHİP "Nefes Nefese..." Ama bunu ne derece verimli kullanıyor orası tartışılır... Üst tabaka bir hayat yaşayan Amerikalı başsavcı Paul Stanton ve güzel eşinin büyük bir sorunu vardır: kızlarının iki böbreği de hastadır ve organ sırasında uzun süre beklemektedirler. Kızlarının giderek kötüleşmesiyle başsavcının kalan son çare olarak yasal olmayan yollara başvurmaya sebep olur.

İzlandalı yönetmen Baltasar Kormakur'un Amerika'da çektiği ikinci sinema filmi ilkinden (Cennete Kısa Bir Yolculuk - A Little Trip to Heaven) estetik anlamda daha iyi olsa da içerik olarak daha iyi bir film değil. Stanton'ın kızı için kullanmak istediği kaçak organın izini yakın bir meslektaşından başlayarak sürüp Meksika'ya kadar gitmesi rafine ve hızlı bir şekilde anlatılıyor ama bundan sonrası bu hızı kaldıramayacak bir inandırıcılık sorunuyla çıkıyor karşımıza.

Kormakur'un kamera kullanımı, kurgu anlayışı ve seçtiği oyuncu kadrosu birinci sınıf. Hatta bize bu yönleriyle Soderbergh'in "Traffic"ini anımsatıyor. Ama inandırıcılığını, vuruculuğunu, ritmine ve hızlı kurgusuna kurban ediyor. **Burak Göral**

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 53. sayımızda bulabilirsiniz.

Dermot Mulrany romantik komedilerden gelip güçlü dramalarda oynayabildiğini kanıtlayan bir aktör...

Filmin finali o kadar hızlı geliyor ki, kahramanın kahredici çelişkisini doğru düzgün hissedemiyoruz bile...

KAYBETME ZAMANI

ORİJİNAL ADI Gingerbread Man

YÖNETMEN Robert Altman

YAPIM/SÜRE 1997 ABD, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Türkçe

ŞİRKET As Sanat (Universal)

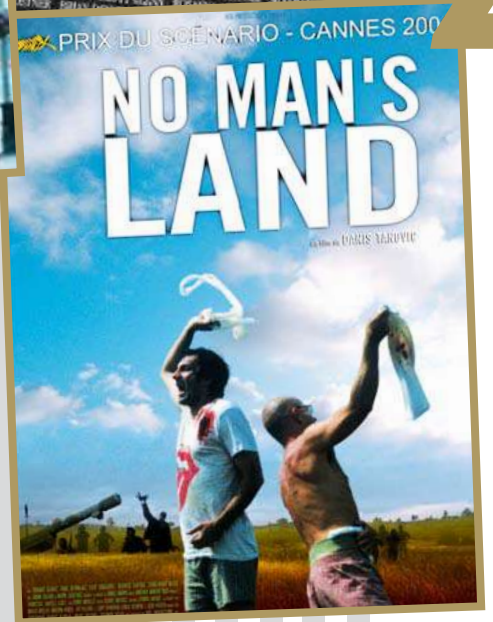
ROBERT ALTMAN'IN KLASİK anlatımından 'uzaklaştığı bir polisiye-gerilim-hukuk denemesi... Özellikle 90'lı yıllarda çok popüler roman yazarı Paul Grisham uyarlaması. ABD'nin Güney eyaletlerinden birinde, tarikatçı babasının tacizlerine uğrayan garson kız Mallory, karısından boşanmış, iki çocuklu bir avukat olan Rick Magruder'le tanışır ve bir gece birlikte olurlar. Mallory, ciddi alkol problemi bulunan ve kadınlara karşı zaafı olan avukattan, akıl hastası babasına yönelik önleyici tedbirler hakkında hukuki yardım ister. Bu arada tehditler artarak sürer, avukatın çocukları kaçırılır, bazı cinayetler işlenir ve entrika bir miras meselesinin etrafında düğümlenir. Yalnızca kalabalık ve gerçekten çekici isimlerden oluşan oyuncu kadrosuyla "Altman tarzı" bir film sayılabilecek durumdaki "Gingerbread Man", 1999 Ocak ayında sinemalarımızda "Kaybetme Zamanı" adıyla gösterime girmişti. Altman'ın karakterler arasında pinpon topu gibi gidip geldiği filmlerden biri değil ama her şeye karşın ilgiyle heyecanla tüketilen iyi cinsten bir seyrilik olduğu söylenebilir. Filmle ilgili en ilginç teze ise, başrol oyuncusuna atfen, "Shakespeare uyarlaması olmayan Kenneth Branagh filmleri kötüdür!" şeklindeydi. **Tunca Arslan**

Olayların akışına kapılıp, Famke Janssen'i ihmal etmeyin!

Altman filmografisindeki ilk çürük diş.

1 - Silverado

Bu sayıdaki AŞKTAN DA ÜSTÜN bölümümüzün konuğu "Vücut Isısı"nın (Body Heat) yönetmeni Lawrence Kasdan'ın western türüne armağan ettiği çalışma, klasik western tatları taşıyan bir yol filmi. Silverado'ya doğru yola çıkan dört adamın serüvenini yansıtan 1985 yapımı filmde Kevin Kline, Kevin Costner, Scott Glenn ve Danny Glover'ı başlıca rollerde görüyoruz.

2 - Tarafsız Bölge (No Man's Land)

Bu hafta son filmi "Güzel Bir Hayat Düşlerken"le (Cirkus Columbia) sinema salonlarına konuk olan Boşnak yönetmen Danis Tanović'in 2001 yapımı filmi, Yugoslavya'daki iç savaşın başka bir boyutunu sergiliyor. "Tarafsız Bölge", bir dönem omuz omuza yaşayan insanların, savaşla birlikte 'can düşmanı' oluşlarının altında yatan nedenlerin üzerine gitmekten çok, savaşın getirdiği olumsuzlukların peşine takılıyor.

3 - Pete Postlethwaite (1946-2011)

Son olarak "Hırsızlar Şehri"nde (The Town) izlediğimiz usta aktör Pete Postlethwaite, geçtiğimiz günlerde 64 yaşındayken hayata veda etti. "Babam İçin" (In The Name Of The Father), "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects), "Romeo + Juliet", "Başlangıç" (Inception) gibi önemli yapımların kadrosunda hep o vardı, her defasında da bize oyunculuk kurumunun has örneklerini sergiledi. 2011'de gösterime girecek son filmi "Killing Bono"nunsa Türkiye'de izlenip izlenemeyeceği belli değil... Toprağı bol olsun...

4 - Angelo Badalamenti

David Lynch filmlerinin gedikli müzikçisi Angelo Badalamenti, soundtrack dünyasının tepesindeki isimlerden biri. 73 yaşındaki müzik adamı, Lynch filmlerine yaptığı efsane müzikler dışında birçok filmde de çalışmış. Müziğini 'trajik güzel'

olarak tanımlayan ve biraz işin 'karanlık' tarafına meylettiğini söyleyen sanatçı, İngiliz rock grubu James'in solisti Tim Booth'la ortak projesi olan Booth & The Bad Angel'la da bir albüm çıkarmıştı.

5 - Hanna

Joe Wright'ın dördüncü filmi "Hanna", babası tarafından bir suikastçı olarak yetiştirilen ve filme de adını veren 14 yaşındaki bir kızın 'insan olma' arayışını anlatıyor(muş). Yönetmen, Saoirse Ronan'ı başrole taşıdığı filmde, Cate Blanchett ve Eric Bana gibi isimleri de kadrosuna dahil etmiş. Gösterim tarihi 8 Nisan.

ROCK FM 94.5

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 / TEKRARI HER PAZAR 12.00 - 14.00

“ Bir tiyatro yazarı peş peşe gerilim noktaları yaratmaya alışık olduğundan bir roman yazarından daha iyi senaryolar yazacaktır. ”

Alfred Hitchcock